

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/55/2020
Identifikačné číslo spisu: 1311209351
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1311209351.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ČSOB Leasing a. s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 11, IČO: 35 704 713, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Juhás s. r. o., so sídlom v Bratislave, Seberíniho l, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Juhás, proti žalovanej F. O., bývajúcej v R., zastúpenej Advokátskou kanceláriou VIS LEGIS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Panenská 7, IČO: 47 728 949, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Lenka Katriková, o neúčinnosť darovacej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 7C/107/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. januára 2019 sp. zn. 2Co/909/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. júna 2014 č. k. 7C/107/2011-341 určil, že darovacia zmluva uzatvorená medzi Y. H., trvale bytom C., nar. X.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, štátnym občanom Slovenskej republiky a C. H., rod. L., trvale bytom C., nar. XX.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, štátnou občiankou Slovenskej republiky ako darcami a žalovanou ako obdarovanou, predmetom ktorej bolo darovanie nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, pre okres Q., obec C., k. ú. C. ako - pozemok, parcela č. „C“ s parc. č. 4977/1 o výmere 1307 m², druh pozemku orná pôda, - pozemok, parcela č. „C“ s parc. č. 4977/20 o výmere 125 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoría, - rozostavaná stavba bez súp. čísla vybudovaná na pozemku - parcele registra „C“ s parc. č. 4977/20, všetky v podiele 1/1, na základe ktorej bol v prospech žalovanej povolený vklad vlastníckeho práva rozhodnutím Správy katastra Q. pod č. V XXX/XXXX, je voči žalobkyňi právne neúčinná. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 8.199,93 eur, titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu vo výške 99,50 eur a titulom trov právneho zastúpenia žalobkyne vo výške 8.100,43 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že Y. H. bol zmenkovými platobnými rozkazmi, vydanými Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 29Zm/38/2009 na sumu 28.343,35

eur (právoplatný 19.11.2008) a sp. zn. 29Zm/88/2010 na sumu 24.865,13 eur (právoplatný 19.1.2011) spolu s ďalšími zmenkovými dlžníkmi zviazaný na uspokojenie tejto finančnej pohľadávky žalobkyne. Zároveň mal preukázať, že Dohodou o urovaní z 30. júla 2008 došlo k pôžičke medzi dlžníkom Y. H. a veriteľom (žalovanou) F. O., ktorá poskytla dlžníkovi sumu 3.200.000 Sk (106.220,54 eur) a za účelom krytia pôžičky sa zmluvné strany dohodli zabezpečiť záväzok dlžníka nehnuteľnosťami v bezpodielovom spoluvlastníctve dlžníka a jeho manželky, a to formou darovania prostredníctvom uzavretej darovacej zmluvy. Následne na základe darovacej zmluvy, uzavretej darcami Y. H. a C.

H. (bývalí manželia) so žalovanou (veriteľom), došlo k prevodu nehnuteľností v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov n a žalovanú, s následným povolením vkladu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Tým došlo k zmenšeniu majetku dlžníka Y. H. a následne k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobkyne uplatňovanej na základe exekučných titulov - zmenkových platobných rozkazov, nakoľko žalovaná je sestrou Y. H. a musela predpokladať, že brat ako podnikateľ môže mať podľžnosti. Žalobkyňa si preto dôvodne uplatnila voči žalovanej právo odporovať právnomu úkonu, nakoľko jej boli známe okolnosti odôvodňujúce túto odporovateľnosť (§ 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaná ako osoba blízka (§ 116 Občiansky zákonník) sa o úmysle ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa - t. j. žalobkyňu, ktorá podala odporovaciu žalobu mohla ubrániť, len ak by preukázala, že úmysel dlžníka nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať, pričom túto náležitú starostlivosť vzhľadom na uvedené skutočnosti nevyvinula.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 23. januára 2019 sp. zn. 2Co/909/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo výroku, ktorým rozhodol súd prvej inštancie o neúčinnosti darovacej zmluvy uviedol, že je vecne správny a v celom rozsahu sa s ním stotožnil. Pre správnosť dôvodov doplnil s ohľadom na námietky žalovanej, že je nepochybné, že v danej veci boli splnené všetky zákonné predpoklady pre úspešné odporovanie právneho úkonu. Existencia vymáhateľnej pohľadávky žalovanej bola preukázaná právoplatnými súdnymi rozhodnutiami (zmenkovými platobnými rozkazmi). Významná bola skutočnosť, na ktorú poukázala aj žalobkyňa, že v danom prípade ani pán H., ani jeho manželka doposiaľ zmenkovo-ručiteľský záväzok pána H. voči žalobkyňi nespochybnili a teda, pokiaľ k zriadeniu zmenkového ručenia by bol potrebný súhlas manžela a ten súhlas by nebol daný, išlo by iba o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorý bez iniciatívy dotknutej osoby nečiní právny úkon neplatným.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Poukázala na to, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd na námietku žalovanej neskúmali a neposudzovali prípadnú absolútnu neplatnosť právnych úkonov z hľadiska ich súladnosti alebo rozporu s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, týkajúceho sa veci samej, spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa žiadala vo vyjadrení dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril názor aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 109/2018, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco, namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolaateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, z čoho doslo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie

troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu (pozri napr. sp. zn. 2 Cdo 105/2018, 5 Obdo 17/2020).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

15. Žalovaná vyvodzujúc svoje dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala, že odvolací súd neskúmal a pri svojom právnom závere sa nevysporiadal s námietkou, či darovacia zmluva nebola absolútne neplatná z hľadiska jej súladnosti alebo rozporu s dobrými mravmi.

16. V súvislosti s námietkou dovolateľky o pochybení odvolacieho (i prvoinštančného) súdu v procese dokazovania (neskúmanie platnosti darovacej zmluvy), najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Dovolací súd v súvislosti s dovolacou námietkou žalovanej uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi

vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v predmetnej veci však dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

18. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľky o porušení § 420 písm. f/ CSP nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (nezaobraním sa dôvodmi tvrdenej absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy) akcentuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“. Dovolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá. Zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

19. Dovolací súd považuje za potrebné tiež poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. V odôvodnení svojich rozhodnutí, súdy oboch nižších inštancií popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a na toto rozhodnutie poukázal. Zdôraznil, že došlo k ukráteniu vymáhateľnej a právoplatne súdom priznanej pohľadávky žalobkyne, nakoľko v čase uzatvorenia darovacej zmluvy pohľadávka žalobkyne voči pánovi H. existovala a pán H. mal o tom vedomosť. Odvolací súd sa vyjadril aj k tvrdenej absolútnej neplatnosti tohto úkonu keď uviedol, že pán H., ani jeho manželka doposiaľ zmenkovo-ručiteľský záväzok pána H. voči žalobkyni nespochybnili a pokiaľ k zriadeniu zmenkového ručenia by bol potrebný

súhlas manžela a ten súhlas by nebol daný, išlo by iba o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorý bez iniciatívy dotknutej osoby nečiní právny úkon neplatným (odsek 32. rozsudku odvolacieho súdu). Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP.

21. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Na záver dovolací súd uvádza, že vo vzťahu k dovolacej argumentácii žalovanej ohľadne nesprávneho právneho posúdenia je potrebné si uvedomiť, že prípustnosť dovolania založená cez § 420 písm. f/ CSP rieši tú-ktorú konkrétnu procesnú vadu v konaní, nakoľko dovolacím dôvodom v tomto prípade môže byť len namietanie tejto konkrétnej procesnej vady (§ 431 ods. 1 CSP). Namietanie nesprávneho právneho posúdenia sporu je možné uviesť ako dôvod dovolania len pri dovolaniach prípustných v zmysle § 421 CSP. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku však dovolateľka s poukazom na § 421 CSP nevymedzila.

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.